

De bewakers van de maan

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementen verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1 – De Erfenis

Emma van Dalen keek op de klok boven haar computerscherm.

Nog een uur.

Daarna mocht ze naar huis.

Ze zuchtte en nam een slok van haar inmiddels lauwe koffie. Het was een gewone dinsdagmiddag op het administratiekantoor waar ze al twaalf jaar werkte. Facturen controleren, e-mails beantwoorden en af en toe een telefoontje. Niet spannend, maar het betaalde de rekeningen.

Een zacht pingeltje klonk uit haar mailbox.

Waarschijnlijk weer een factuur die verkeerd was ingediend.

Zonder veel aandacht klikte ze het bericht open.

Al na de eerste zin ging ze rechterop zitten.

Geachte mevrouw Van Dalen,

Hierbij informeren wij u dat u door het overlijden van de heer Hendrik van Dalen als enige erfgenaam bent aangewezen van diens nalatenschap.

Emma knipperde met haar ogen.

Van Dalen.

Hendrik.

Dat was toch...

Haar oom?

Ze moest even nadenken. De naam zei haar vaag iets. Een man die ze misschien één of twee keer had gezien toen ze nog klein was.

Daar hield het wel op.

Ze las verder.

Het bericht was afkomstig van een notariskantoor. Er zat een officieel document bijgevoegd.

Volgens de brief had haar oom haar een boerderij nagelaten.

Een boerderij.

Inclusief grond.

Inclusief alle gebouwen.

Emma liet zich achterover in haar stoel zakken.

"Dat meen je niet," mompelde ze.

Ze opende de bijlage.

Het adres zei haar niets.

Een afgelegen plek ergens aan de rand van een groot bos.

Ze scrolde verder.

Geen andere erfgenamen.

Geen kinderen.

Geen partner.

Alles ging naar haar.

Ze las de brief nog een keer.

En nog een keer.

Dit moest een vergissing zijn.

Waarom zou een vrijwel onbekende oom alles aan haar nalaten?

Ze had hem in meer dan twintig jaar niet gezien.

Misschien zelfs langer.

De rest van de middag kreeg ze nauwelijks nog iets gedaan.

Terwijl haar collega's druk verder werkten, dwaalden haar gedachten voortdurend af naar de mysterieuze boerderij.

Toen ze eindelijk naar huis reed, lag de brief uitgeprint op de passagiersstoel naast haar.

Die avond zat ze aan haar keukentafel met een glas wijn.

Voor haar lagen de documenten uitgespreid.

Een foto van de boerderij zat erbij.

Het gebouw zag er oud uit.

Heel oud.

Donkerrode bakstenen.

Een verweerd pannendak.

Een grote schuur ernaast.

Daarachter leek direct het bos te beginnen.

Op de foto hing een vreemde sfeer.

Alsof de plek al tientallen jaren onveranderd was gebleven.

Emma schudde haar hoofd.

Wat moest ze hiermee?

Ze kon het gewoon verkopen.

Dat leek de meest logische oplossing.

Een makelaar bellen.

Papieren tekenen.

Klaar.

Toch bleef haar blik telkens teruggaan naar de foto.

Ergens voelde het alsof die boerderij een vraag stelde.

Alsof ze erheen moest.

Niet omdat het verstandig was.

Maar omdat ze wilde weten waarom.

Waarom had haar oom juist haar gekozen?

Waarom had hij nooit contact gezocht?

En waarom had hij haar een complete boerderij nagelaten?

Ze stond op en liep naar het raam.

Buiten was het donker geworden.

De straatlantaarns wierpen lange schaduwen over het trottoir.

Normaal gesproken hield Emma niet van verrassingen.

Ze hield van duidelijkheid.

Van plannen.

Van zekerheid.

Maar de laatste jaren was haar leven wel erg voorspelbaar geworden.

Sinds haar scheiding leek elke dag op de vorige.

Werk.

Eten.

Televisie.

Slapen.

Opnieuw beginnen.

Misschien was dat precies waarom ze bleef twijfelen.

Misschien was dit de eerste onverwachte gebeurtenis in jaren.

Ze keek opnieuw naar de foto.

Een oude boerderij.

Een onbekende erfenis.

Een familiegeheim misschien.

Of helemaal niets.

Ze glimlachte onverwacht.

"Ach," zei ze tegen zichzelf.

"Hoe erg kan het zijn?"

De volgende ochtend belde ze het notariskantoor.

Twee dagen later zat ze in haar auto.

Een weekendtas op de achterbank.

Het navigatiesysteem ingesteld op een bestemming waar ze nog nooit geweest was.

Voor haar lag een rit van bijna drie uur.

Terwijl de stad langzaam achter haar verdween, voelde Emma iets wat ze al lang niet meer had gevoeld.

Nieuwsgierigheid.

En misschien zelfs een beetje avontuur.

Ze wist nog niet dat haar leven die dag voorgoed zou veranderen.

Hoofdstuk 2 – Thuiskomen

De laatste kilometers voerden over smalle landweggetjes.

Emma had al twintig minuten geen ander voertuig meer gezien. Links en rechts strekten weilanden zich uit zover ze kon kijken. Hier en daar stonden groepjes bomen, afgewisseld met oude boerderijen die verspreid in het landschap lagen.

Het navigatiesysteem gaf een laatste aanwijzing.

"Over tweehonderd meter bestemming bereikt."

Emma keek op.

Voor haar verscheen een smal grindpad tussen twee verweerde stenen pilaren.

Geen bord.

Geen naam.

Alleen een onverzorgd pad dat langzaam tussen hoge bomen verdween.

Ze sloeg af.

Het grind knarste onder de banden.

Na een paar honderd meter opende het landschap zich plotseling.

En daar stond de boerderij.

Emma remde automatisch af.

De foto had haar niet voorbereid op de werkelijkheid.

Het gebouw was groter dan ze had verwacht.

Oud, maar indrukwekkend.

Donkerrode stenen muren.

Een groot rieten dak dat hier en daar wat onderhoud kon gebruiken.

Daarnaast stond een enorme schuur.

Achter het erf begon vrijwel direct het bos.

Het leek alsof de natuur de boerderij langzaam terug wilde nemen.

Emma zette de motor uit.

Het was stil.

Bijna ongemakkelijk stil.

Geen verkeer.

Geen mensen.

Alleen een zacht geritsel van bladeren in de wind.

Ze stapte uit.

En toen gebeurde er iets vreemds.

Een gevoel.

Alsof ze hier al eens eerder was geweest.

Niet bewust.

Niet echt.

Maar ergens diep vanbinnen voelde alles bekend.

De geur van het hout.

De wind.

Zelfs het geluid van de bomen.

Alsof een vergeten herinnering voorzichtig aan haar trok.

Emma fronste.

Dat sloeg nergens op.

Ze was hier nog nooit geweest.

Tenminste... voor zover ze wist.

Een auto kwam het erf op rijden.

Een nette donkerblauwe wagen.

Een man van rond de zestig stapte uit.

Grijs haar.

Donker pak.

Een leren aktetas.

De notaris.

"Mevrouw Van Dalen?"

Emma knikte.

"Dat ben ik."

De man glimlachte vriendelijk.

"Jan Meijer. Fijn dat u gekomen bent."

Ze schudden elkaar de hand.

"Ik moest toch eens kijken waar ik blijkbaar eigenaar van ben geworden."

"Dat begrijp ik volledig."

De notaris keek even naar de boerderij.

"Uw oom was ervan overtuigd dat u zou komen."

Emma trok haar wenkbrauwen op.

"Dat is bijzonder. Ik kende hem nauwelijks."

De man leek iets te willen zeggen maar bedacht zich.

"Misschien kunnen we eerst naar binnen gaan."

Hij haalde een sleutelbos tevoorschijn.

De voordeur kraakte luid toen hij deze opende.

Binnen rook het naar oud hout.

Niet muf.

Gewoon oud.

Alsof het huis al generaties lang hetzelfde was gebleven.

Emma stapte over de drempel.

Opnieuw voelde ze die vreemde herkenning.

Ze wist instinctief waar de woonkamer moest zijn.

Waar de trap stond.

Waar de keuken lag.

Pas toen ze zonder nadenken een deur aanwees, bleef ze verbaasd staan.

"Daar is de keuken zeker?"

De notaris keek haar aan.

"Ja."

Emma lachte ongemakkelijk.

"Gelukje."

Maar het voelde niet als geluk.

Ze vervolgden hun weg naar de grote woonkamer.

Op een massieve houten tafel lagen diverse documenten klaar.

De notaris opende zijn aktetas.

"Uw oom heeft alles juridisch uitstekend geregeld."

Een uur lang bespraken ze papieren.

Eigendomsbewijzen.

Grondstukken.

Verzekeringen.

Belastingen.

Emma tekende waar nodig.

Ondertussen dwaalden haar ogen steeds af naar het interieur.

Aan de muur hingen oude foto's.

Landschappen.

Mensen.

Familie misschien.

Bij een van de foto's bleef haar blik hangen.

Een jong meisje van een jaar of tien stond lachend voor de boerderij.

Even dacht Emma dat ze naar zichzelf keek.

Dezelfde donkere haren.

Dezelfde ogen.

Ze liep dichterbij.

Maar de foto was oud en vergeeld.

Het kon onmogelijk zij zijn.

"Wie is dat?" vroeg ze.

De notaris keek kort op.

"Dat weet ik eigenlijk niet."

Emma bleef naar de foto kijken.

Een vreemd gevoel trok door haar heen.

Alsof ze iets belangrijks vergeten was.

Iets wat net buiten bereik van haar herinnering lag.

"Is alles in orde?" vroeg de notaris.

"Ja."

Ze dwong zichzelf te glimlachen.

"Waarschijnlijk ben ik gewoon moe."

Nadat de laatste handtekening was gezet, schoof de notaris de papieren zorgvuldig bij elkaar.

"Gefeliciteerd."

Emma keek hem vragend aan.

"Waarmee precies?"

De man glimlachte.

"Met uw nieuwe woning."

Emma lachte.

"Ik weet niet eens of ik hier ga wonen."

"Dat hoeft ook niet."

Hij stond op.

"Maar ik zou niet te snel beslissen."

"Waarom niet?"

De notaris keek even naar buiten, richting het bos.

"Uw oom hield van deze plek. Meer dan van wat dan ook."

Hij aarzelde kort.

"En hij was ervan overtuigd dat u uiteindelijk hetzelfde zou voelen."

Voordat Emma iets kon vragen, veranderde hij van onderwerp.

Even later vertrok hij.

Zijn auto verdween langzaam over het grindpad.

Toen was ze alleen.

Voor het eerst.

Alleen op een erf dat officieel van haar was.

Emma liep naar buiten.

De avondzon zakte langzaam achter de bomen.

Lange schaduwen gleden over het gras.

Ze ademde diep in.

De lucht rook naar dennen, aarde en zomer.

Rust.

Dat was het woord.

Voor het eerst in lange tijd voelde ze geen haast.

Geen druk.

Geen verplichtingen.

Alleen rust.

En opnieuw dat vreemde gevoel.

Alsof ze niet op bezoek was.

Alsof ze thuis was gekomen.

Emma keek naar het bos achter de boerderij.

Een zachte rilling liep over haar rug.

Niet van angst.

Eerder van verwachting.

Alsof het bos op haar wachtte.

Ze schudde haar hoofd.

"Je begint spoken te zien."

Toch bleef ze nog een tijdje staan kijken.

Naar de bomen.

Naar de schaduwen.

Naar een plek die ze nooit eerder had bezocht.

Maar die vreemd genoeg voelde alsof ze er altijd al had gehoord.

Hoofdstuk 3 – Herinneringen

De volgende ochtend werd Emma wakker van vogelgezang.

Even wist ze niet waar ze was.

De houten balken boven haar bed waren onbekend. Het zachte licht dat door de gordijnen viel ook.

Toen herinnerde ze zich de boerderij.

De erfenis.

En het feit dat ze nu officieel eigenaar was van alles wat zich buiten haar slaapkamer bevond.

Ze glimlachte.

Het voelde nog steeds onwerkelijk.

Na een eenvoudig ontbijt besloot ze de boerderij verder te verkennen.

Ze had de woonkamer, keuken en slaapkamer gezien, maar veel meer nog niet.

De woning bleek groter dan ze had gedacht.

Achter iedere deur leek weer een nieuwe ruimte verborgen te liggen.

Een voorraadkamer.

Een werkkamer.

Twee logeerkamers.

Een zolder die zich uitstrekte over vrijwel de hele lengte van het huis.

Overal stonden kasten.

Dozen.

Oude meubels.

Het leek alsof haar oom nooit iets had weggegooid.

In een kleine werkkamer bleef Emma staan.

Deze ruimte voelde anders.

Persoonlijker.

Een groot bureau stond voor het raam.

Daarnaast een boekenkast die bijna doorboog onder het gewicht van honderden boeken.

Op het bureau lag nog een leesbril.

Alsof haar oom ieder moment kon terugkomen.

Emma streek met haar vingers over het hout.

Een dun laagje stof bleef achter.

"Wie was u eigenlijk?" mompelde ze.

Ze opende een lade.

Oude rekeningen.

Pennen.

Enveloppen.

Niets bijzonders.

In de tweede lade vond ze een stapel foto's.

Nieuwsgierig ging ze zitten.

De bovenste foto was vergeeld door de tijd.

Een jonge vrouw glimlachte naar de camera.

Emma schrok.

De vrouw leek sprekend op haar.

Hetzelfde donkere haar.

Dezelfde ogen.

Zelfs de vorm van haar gezicht was vrijwel identiek.

Ze draaide de foto om.

Op de achterkant stond geschreven:

Elsa – zomer 1983

Elsa.

Haar moeder.

Emma voelde iets in haar maag trekken.

Ze had nauwelijks foto's van haar moeder.

Na de dood van haar ouders was veel verloren gegaan.

Ze bekeek de foto opnieuw.

Wat was haar moeder jong geweest.

En gelukkig.

Dat zag ze direct.

Op de volgende foto stond dezelfde vrouw naast een man.

Lang.

Breedgeschouderd.

Met donkere ogen.

Opnieuw herkende Emma iets.

Niet zichzelf.

Maar haar moeder.

De gelijkenis tussen broer en zus was duidelijk zichtbaar.

"Oom Henk..."

fluisterde ze.

Voor het eerst kreeg de man die naam een gezicht.

Ze bladerde verder.

Foto na foto.

Familie.

Verjaardagen.
Boswandelingen.
De boerderij.
Een meisje dat door het hoge gras rende.
Emma hield haar adem in.
Dat meisje kende ze.
Of beter gezegd...
Dat meisje was zij.
Een herinnering flitste plotseling door haar hoofd.
Een warme zomerdag.
Lachen.
Iemand die haar op zijn schouders droeg.
Een diepe stem.
De geur van hout en dennenbomen.
Toen was het weer weg.
Emma sloot haar ogen.
Ze probeerde het beeld vast te houden.
Maar het vervaagde direct.
Net als een droom na het wakker worden.
"Ik ben hier dus wel geweest..."
zei ze zacht.
Ze had altijd gedacht dat ze haar oom nauwelijks kende.
Misschien had ze hem vroeger veel vaker gezien dan ze zich herinnerde.
Misschien was ze als kind hier regelmatig geweest.
Waarom wist ze dat niet meer?
Ze keek opnieuw naar de foto's.
Steeds vaker verscheen haar moeder erop.
Soms samen met haar oom.
Soms met Emma als klein meisje.
En steeds opnieuw zag ze dezelfde dingen op de achtergrond.
Het bos.
De boerderij.
De schuur.
Alsof deze plek ooit een belangrijk deel van haar leven was geweest.
Onderaan de stapel lag een oude leren map.
Het leer was versleten.
De sluiting bijna kapot.

Emma opende hem voorzichtig.

Binnenin zat een dikke envelop.

Met haar naam erop.

Niet getypt.

Geschreven.

Met de hand.

Voor Emma

Haar hart begon sneller te kloppen.

Even twijfelde ze.

Toen opende ze de envelop.

Een enkele brief gleed eruit.

Bovenaan stond een datum.

Van slechts enkele maanden geleden.

Ze begon te lezen.

Lieve Emma,

Als je deze brief leest, ben ik overleden.

Dat klinkt dramatisch, maar op mijn leeftijd is het simpelweg een kwestie van tijd.

Er zijn dingen die ik je jarenlang heb willen vertellen.

Dingen waarvan ik hoopte dat jouw moeder ze ooit zelf zou uitleggen.

Dat is nooit gebeurd.

Ik kan je niet alles in één brief vertellen.

Daarvoor is het verhaal te groot.

En eerlijk gezegd zou je mij waarschijnlijk niet geloven.

Niet meteen.

Daarom heb ik iets anders voor je achtergelaten.

Mijn dagboek.

Niet omdat ik verwacht dat je alles direct begrijpt.

Maar omdat de waarheid stap voor stap ontdekt moet worden.

Net zoals ik dat ooit zelf heb gedaan.

Begin bij het eerste schrift.

Lees langzaam.

Neem de tijd.

En wat je ook leest...

Loop niet weg.

Niet voordat je alles weet.

Groeten,

Oom Henk

Emma las de laatste zin opnieuw.

En opnieuw.

Een ongemakkelijk gevoel kroop door haar heen.

Waarom zou ze willen weglopen?

Het ging toch gewoon om een familiegeschiedenis?

Ze keek in de envelop.

Daar zat nog een klein briefje in.

Slechts een paar woorden.

Het eerste dagboek ligt waar de wolven waken.

Emma fronste.

"Waar de wolven waken?"

Ze keek de kamer rond.

Dat sloeg nergens op.

Wolven?

In Nederland?

Toch voelde ze opnieuw die nieuwsgierigheid opkomen.

Diezelfde nieuwsgierigheid die haar hierheen had gebracht.

Ergens in deze boerderij lag blijkbaar een dagboek.

En als haar oom zoveel moeite had gedaan om het voor haar achter te laten, wilde ze weten waarom.

Buiten begon de wind door de bomen te waaien.

Emma liep naar het raam.

Het bos bewoog langzaam heen en weer.

Voor een kort moment dacht ze tussen de stammen iets te zien bewegen.

Een grote donkere schaduw.

Maar toen ze beter keek, was er niets meer.

Alleen bomen.

En toch kon ze het gevoel niet van zich afschudden.

Alsof iemand...

Of iets...

Haar vanuit het bos in de gaten hield.

Hoofdstuk 4 – Waar de Wolven Waken

Emma had die nacht onrustig geslapen.

Steeds weer werd ze wakker.

Niet omdat ze geluiden hoorde.

Juist niet.

Het was de stilte.

Een stilte die bijna onnatuurlijk aanvoelde.

Toen de ochtendzon eindelijk door de gordijnen scheen, gaf ze het op.

Ze stapte uit bed en zette koffie.

Met de brief van haar oom voor zich aan de keukentafel las ze de laatste regel opnieuw.

Het eerste dagboek ligt waar de wolven waken.

Ze zuchtte.

"Dat helpt enorm."

Haar oom had blijkbaar gevoel voor mysterie.

Misschien zelfs iets te veel.

Met haar koffiemok in haar hand liep ze door de woonkamer.

Wolven.

Waar dacht iemand aan bij wolven?

Het bos misschien.

Maar ze kon moeilijk het hele bos gaan doorzoeken.

Ze besloot eerst de boerderij zelf te onderzoeken.

Misschien was er ergens een afbeelding of een verwijzing.

De woonkamer leverde niets op.

De keuken ook niet.

In de logeerkamers vond ze alleen oude meubels.

Op zolder lagen dozen vol kleding, gereedschap en boeken.

Na twee uur zoeken begon haar enthousiasme langzaam af te nemen.

Misschien had haar oom het dagboek helemaal niet zo goed verstopt.

Misschien was het allang weggegooid.

Of misschien had hij vlak voor zijn dood niet meer helder kunnen nadenken.

Emma liep opnieuw naar beneden.

Halverwege de trap bleef ze plotseling stilstaan.

Aan de muur hing een schilderij.

Een schilderij dat haar eerder niet was opgevallen.

Twee wolven.

Ze stonden op een heuveltop.

Waakzaam.

Alsof ze iets bewaakten.

Emma keek er een tijdje naar.

Toen voelde ze zich een beetje dom.

Misschien was het zo simpel.

Ze tilde het schilderij van de muur.

Niets.

Geen kluis.

Geen verborgen ruimte.

Alleen muur.

"Jammer."

Ze hing het terug.

Toch bleef iets haar storen.

De lijst.

Die zag er nieuwer uit dan het schilderij zelf.

Ze pakte het opnieuw vast.

Deze keer draaide ze het om.

Op de achterkant stond met potlood geschreven:

Niet de wachters. Zoek wat zij beschermen.

Emma voelde haar hart sneller kloppen.

Eindelijk.

Een aanwijzing.

Ze draaide het schilderij weer om.

Waar keken de wolven naar?

Ze bestudeerde het landschap.

De heuvel.

De bomen.

De lucht.

Niets bijzonders.

Tot haar blik viel op een kleine stenen boog op de achtergrond.

Bijna onzichtbaar.

Een oude toegangspoort.

Ze had zo iets eerder gezien.

Buiten.

Op het erf.

Plotseling herinnerde ze zich de twee verweerde stenen pilaren bij de ingang van het pad.

Ze rende naar buiten.
De zon stond inmiddels hoog aan de hemel.
Even later stond ze bij de pilaren.
Ze bekeek beide zorgvuldig.
Op het eerste gezicht waren het gewoon oude stenen.
Maar toen zag ze het.
In één van de pilaren zat een verweerde afbeelding.
Een uitgehakte wolvenkop.
De andere pilaar had dezelfde afbeelding.
De wachters.
Emma glimlachte.
"Slim, oom."
Ze liep eromheen.
Voelde langs de stenen.
Niets.
Geen luik.
Geen knop.
Geen geheime opening.
Tot haar vingers iets raakten.
Een losse steen.
Ze trok eraan.
Met moeite kwam deze naar voren.
Daarachter zat een kleine metalen koker.
Emma haalde hem eruit.
Haar hart bonkte.
Voorzichtig draaide ze de dop los.
Binnenin zat een oude sleutel.
En een briefje.
Meer niet.
Ze vouwde het papier open.
Daarop stond slechts één zin.
De wolven bewaken de deur. De sleutel opent het verleden.
Emma lachte hardop.
"Serieus?"
Kennelijk hield haar oom ervan haar bezig te houden.
Toch voelde ze ook opwinding.
Dit was geen vergissing.

Hij had dit bewust voorbereid.
Stap voor stap.
Alsof hij wist dat zij hier ooit zou staan.
Met de sleutel in haar hand liep ze terug naar de boerderij.
Onderweg vroeg ze zich af welke deur ermee geopend moest worden.
De voordeur zeker niet.
De schuur misschien.
Of een kast.
Of een verborgen ruimte.
Toen ze de woonkamer binnenkwam viel haar oog direct op iets dat er eerder niet stond.
Tenminste...
Dat dacht ze.
Naast de open haard stond een grote houten kast.
Bovenop de kast stonden twee houten beelden.
Twee wolven.
Emma bleef staan.
Ze wist zeker dat ze die gisteren niet had gezien.
Waarschijnlijk had ze er simpelweg niet op gelet.
Maar nu leek het bijna alsof de beelden haar aankeken.
Ze liep erheen.
Tussen de wolvenbeelden stond een klein metalen sleutelgat.
Perfect passend bij de sleutel in haar hand.
Een rilling trok door haar lichaam.
Langzaam stak ze de sleutel erin.
Een zachte klik klonk.
Diep in de kast hoorde ze iets bewegen.
Heel langzaam schoof een verborgen paneel open.
Daarachter lag één enkel voorwerp.
Een zwart leren dagboek.
Op de voorkant stonden slechts drie woorden.
Boek Eén – Het Begin
Emma slikte.
Dit was het.
Het eerste geheim van haar familie.
En ergens voelde ze dat haar leven vanaf dit moment nooit meer hetzelfde zou zijn.
Met het dagboek in haar handen ging ze zitten.